

LUDWIG SEYFARTH

LÁGY REZGÉSEK

Győri Andrea Éva kiállítása

Grimmuseum, Berlin

2017. március 17 – május 7.

GYŐRI ANDREA ÉVA művészi praxisának központi témája a test és a psziché közötti kapcsolat, amelyre mint egyéni és társadalmi folyamatok tükröződéseként tekint. A kiállított munkák¹ – elsősorban videók és rajzok – a főszereplőkkel közös, rendkívül bizalmas együttműködéseknek eredményei. Az egyéni, személyek közötti és humoros találkozások egy olyan performatív alapot alkotnak, amely nélkülözhetetlen alkotórésze Győri felfogásának. A zürichi *Manifesta 11*-re készült projektje,² amelynek megvalósításában egy

¹ <http://www.grimmuseum.com/page9/page38/index.html>
² <http://m11.manifesta.org/en/artist/gyori-andrea-eva>

szexterapeutával dolgozott együtt, a női orgazmussal foglalkozik számos rajzszorozaton keresztül.

A klasszikus akból kiinduló tanulmányait Győri kiterjesztette a nők fantáziájának a világára, melynek forrásai az egyes személyekkel folytatott korábbi bizalmi beszélgetések voltak. Győri művészetében szintén fontos szerepet játszik a gyerekkori szocializáció. A vizuális vizsgálat során a rajzok valóságghú képmások és értelmező ábrázolások kombinációjává válnak. A ceruzarajzokat vízfestékkel színezi ki; az élénk tónusok hangsúlyozzák Győri könnyed viszonyulását a témához, miközben az egyes kompozíciókon belül az alakok hangsúlyos szerepet kapnak. Ennek ellenére a rajzok megtartják ösztönös, vázlatos jellegüket, többek között az egyes alakok különböző pózokban megjelentetésével. Az eredményezett hatás bizonyos mértékben komikus.

Különös, majdhogynem gyermeteg módon a folyamat-alapú munka napfényre hoz egyfajta őszinteséget és bizalmasságot, amely a rajzokban tükröződik. A kíváncsian közreműködő, a voyeur és a tanuló között elhelyezkedő nézőnek döntenie kell a szerepéről. Korunkban, amikor egyesek kifogásolják a mindenütt jelenlévő túlzott szexualitást, Győri a férfi tekintetnek szánt, nagy felbontású, pornografikus fényképészet egy lehetséges ellentétét hozza létre, amikor egy megbotránkoztatón szubjektív művészi portrét készít a női meztelenségről és annak intimitásáról. Humoros tanulmányai leleményesen vetélkednek a testi és pszichológiai folyamatok tudományos kortárs magyarázataival és az interneten található precíz, leíró oktatóprogramokkal.

2017_3

SZALAY ÁGNES

A LEGUTOLSÓ VACSORA

Tolnay Imre kiállítása

Szent István Bazilika, Lovagterem, Budapest

2017. március 17 – május 18.

TOLNAY IMRE több technikát is érzékletesen felhasználó kiállításának címe nyilván az Újtestamentum utolsó vacsora jelentését és annak számtalan képzőművészeti reprezentációját juttatja eszünkbe Fra Angelicótól Leonardo da Vincin át Salvador Dalíig. A látlat időzítése figyelemre méltó, hiszen egyszerre utal a nagycsü-törtéki történésekre és mutat rá korunk aktuális kérdéseire. A tér maga rendkívül inspiratív, ennek elemi erejű benyomása készítette az alkotót arra, hogy egy böjti időszakra jellemző témát válasszon. „A legutolsó vacsora című kiállítás kimozdít minket a komfortzónánkból és a böjt valódi kérdéseivel ismert meg minket.” – írja GALAMBOS ÁDÁM, a kiállítás bevezetőjében. Az egyszerű, nyers téglafalakon fényképek, relief-szerű képbjekték, a földön installációk, amelyek az utolsó vacsora estjét elevenítik fel a mi jelenünkben. Az egész műtárgygyűttes magán hordozza a kortárs képzőművészet minden elemét: erősen aktualizál, átlép a műfaji kereteken és szembeállítja a profán és szakrális elemeket. Tolnay nem fél a szakralitás meglehetősen profanizált megjelenítésétől: borcseppeket és kenyérmorzsákat hint szét egy kihalt, apokaliptikus térben. A már említett műfaji sokszínűség nem áll távol a művésztől, hiszen képgrafikát és festészetet egyaránt tanult: Tolnay Imre nem csak fest, rajzol, hanem installál és formáz is. Olyan anyagokat használ, mint a homok, a sár, illetve a talált tárgyak nem mindennapi tárháza.

Munkásságát alapvetően egyfajta arte povera-s minimalizmus jellemzi, nagyon egyszerű, hétköznapi tárgyakat, hordalékokat használ. Utóbbi munkáin visszatérő motívum a csónak, amely ezúttal egy tárgyi installáció formájában jelenik meg (a roncsot a művész saját maga ásta ki a Mosoni-Duna árteréből): a megfeneklett hajóval

Tolnay Imre
A legutolsó vacsora | csónak, bor, búza, 2017, installáció

Tolnay Imre
A legutolsó vacsora 2., 2017, giclée print, 40 x 40 cm (részlet)

Győri Andrea Éva
APPROACHING VIBRATION, Grimmuseum, Berlin, részlet a kiállításból
© Fotó: Torben Hocke Courtesy Grimmuseum, Berlin

Tolnay Imre
Az elhagyott asztal, 2017, grafit, bor, kenyérmorzsák, 150 x 480 cm